

**Postanowienie z dnia 11 kwietnia 1997 r.
I PKN 99/97**

Kasacja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego wniesiona na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189) w sprawie ze stosunku pracy, w której wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych podlega odrzuceniu (art. 393 pkt 1 w związku z art. 393⁸ § 1 KPC).

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Adam Józefowicz, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Prokuratury Krajowej Iwony Kaszczyszyn, po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 1997 r. sprawy z powództwa Elżbiety J., Czesława Ż., Alicji B.-W., Jacka D., Jolanty J. i Krystyny P. przeciwko Prokuraturze Wojewódzkiej w S. o wynagrodzenie, na skutek kasacji Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 16 grudnia 1996 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 1996 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Łasku rozpatrując sprawę z powództwa Elżbiety J., Czesława Ż., Alicji B.-W., Jacka D., Jolanty J. i Krystyny P. przeciwko Prokuraturze Wojewódzkiej w S. zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów następujące kwoty: na rzecz Elżbiety J. kwotę 246,28 zł, na rzecz Czesława Ż. kwotę 161,53 zł, na rzecz Alicji B.-W. kwotę 218,93 zł, na rzecz Jacka D. kwotę 195,23 zł, na rzecz Jolanty J. kwotę 144,87 zł i na rzecz Krystyny P. kwotę 96,59 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od dnia 10 marca 1992 roku do dnia 24 marca 1992 roku wraz z ustawowymi odsetkami od każdej zasądzonej kwoty od dnia 2 stycznia 1995 roku.

Sąd Rejonowy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie wywodząc, że wprowadzenie wynagrodzenie prokuratorów w 1992 roku zostało uregulowane w ustawie z dnia 25 stycznia 1992 roku o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 roku (Dz.U. Nr 21, poz. 83) oraz w uchwalonej w dniu 5 czerwca 1992 roku ustawie budżetowej na 1992 rok (Dz.U. Nr 50, poz. 229), ale powołana ustawa z dnia 25 stycznia 1992 roku nie określiła wymaganego, zdaniem Sądu, czternastodniowego okresu dostosowawczego niezbędnego dla jej wejścia w życie, który powinien być liczony od daty publikacji ustawy w Dzienniku Ustaw, czyli w danym wypadku od dnia 10 marca 1992 roku.

Dlatego, zdaniem Sądu, wynagrodzenie prokuratorów także w tym okresie czternastu dni powinno być liczone nadal wedle zasad określonych w art. 62 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 25, poz. 103 ze zm.).

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z dnia 16 grudnia 1996 r. [...] oddalił rewizję strony pozwanej, która wnosila o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w całości i oddalenie powództwa. W rewizji powództwo zostało zakwestionowane co do zasady oraz podniesiono w szczególności zarzut obrazy art. 16 pkt 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1992 roku o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 roku.

Od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wnioskując kasację Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny. W uzasadnieniu kasacji podniesiono, że biorąc pod uwagę przepis art. 16 pkt 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1992 roku o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 roku oraz rozstrzygnięcie prawne wynikające z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 listopada 1993 roku (K 18/92, OTK 1993 cz. II, poz. 41), w którym przepis ten został uznany za sprzeczny z Konstytucją jedynie w zakresie w jakim odnosić się miał do czasu przed datą jego wejścia w życie (tj. do dnia 10 marca 1992 roku, czyli daty publikacji ustawy w Dzienniku Ustaw), a także okoliczność, że następnie obwieszczeniem z dnia 15 czerwca 1994 roku (Dz.U. Nr 74, poz. 338) Prezes Trybunału Konstytucyjnego ogłosił utratę mocy obowiązującej art. 16 pkt 2 wspomnianej ustawy z dnia 25 stycznia 1992 roku w zakresie odnoszącym się do czasu przed jego wejściem w życie (tzn. przed dniem 10 marca 1992 roku), uzasadniony jest zarzut, że wydany w sprawie wyrok Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi w rażący sposób narusza pkt 16 ust. 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1992 roku o zasadach gospodarki finansowej państwa w 1992 roku (Dz.U. Nr 21, poz. 83) oraz art. 28 ustawy budżetowej na rok 1992 (Dz.U. Nr 50, poz. 229) i w konsekwencji uzasadnione jest także jego uchylenie oraz uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Łasku i oddalenie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest kasacja od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 16 grudnia 1996 r. [...] wniesiona przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego w dniu 4 marca 1997 roku w trybie określonym w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189), który stanowi, że w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie tej ustawy Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny: Amoże zaskarżyć, w drodze kasacji, prawomocne orzeczenie sądu pierwszej instancji, a także orzeczenie sądu wojewódzkiego orzekającego w drugiej instancji lub sądu apelacyjnego, wydane po dniu wejścia w życie ustawy, jednakże tylko w ciągu sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia@.

Kasacja wnoszona na podstawie na podstawie art. 12 ust. 3 powołanej ustawy

musi zatem spełniać warunki prawne kasacji określone w przepisach art. 393 i nast. KPC, o ile nie zostały one uregulowane odmiennie w tym przepisie (inaczej aniżeli w wypadku kasacji wnoszonej na podstawie art. 12 ust. 1 powołanej ustawy, wedle którego kasacja wnoszona jest na podstawach i w terminach, które były przewidziane dla rewizji nadzwyczajnej). Odstąpienie od ogólnie obowiązujących wymagań prawnych dotyczących kasacji w wypadku art. 12 ust. 3 powołanej ustawy jest niedopuszczalne, ponieważ przepis ten ma charakter uregulowania szczególnego i czasowego zarazem, a więc ma charakter wyjątkowy i z tego powodu nie może być interpretowany w sposób rozszerzający (w myśl zasady *exceptiones non sunt extendende*). Dotyczy to również warunku prawnego określającego minimalną wartość przedmiotu zaskarżenia, o której mowa w art. 393 pkt 1 KPC (pięć tysięcy złotych). W wypadku, gdy z roszczeniami opartymi na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej występuje wielu powodów, wartość zaskarżenia winna być określona w kasacji odrębnie w odniesieniu do każdego z powodów i jej wysokość rozstrzyga w każdym wypadku o dopuszczalności kasacji (art. 21 i art. 72 §1 pkt 2 w związku z art. 393³ KPC).

W rozstrzyganej sprawie we wniosku kasacyjnym nie została określona wartość przedmiotu zaskarżenia w sposób wymagany obowiązującymi przepisami. Tym niemniej z akt sprawy jednoznacznie wynika, że biorąc pod uwagę, iż spór dotyczy roszczeń ze stosunku pracy, wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie w odniesieniu do poszczególnych powodów indywidualnie (*nota bene* dotyczy to także łącznej wartości przedmiotu zaskarżenia w stosunku do wszystkich powodów, która obejmuje kwotę 1.475,40 zł) jest niższa niż pięć tysięcy złotych i tym samym kasacja nie spełnia wymogu prawnego z art. 393 pkt 1 KPC i podlega odrzuceniu (art. 393⁸ §1 KPC).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====